

gang, og det synes vi er en udmærket konsekvens af Tvinddommen.

Statsministeren har som chef for regeringen redegjort for de konsekvenser, der vil kunne spores i det fremtidige arbejde. Jeg skal ikke bidrage med mange andre kommentarer end denne ene: Enhver regering må fremover være mere forsigtig. Et folketingsflertal er ingen garanti for, at tingene er i orden. Et flertal har ikke automatisk ret. De er bare flest, hvilket er noget helt andet.

Én trøst er der dog til regeringen: Den er ikke alene, andre regeringer og parlamenter er blevet dømt for at overtræde forfatninger. Et af de mere bizarre eksempler er, da det franske deputeretkammer for ikke så mange år siden vedtog, at visse engelske fremmedord fremover skulle være forbudt i officielle franske dokumenter. Det skulle være et værn om det franske sprog, som ikke skulle inficeres af engelske låneord. Den lov blev kendt forfatningsstridig i Frankrig. Den stred imod fundamentale rettigheder hos borgerne, ytringsfriheden var krænket, og derfor blev det franske parlament nødt til at tage denne lov af bordet igen.

Det er en udvikling, vi må acceptere. Forfatningsdomstole eller andre retsinstanser er i funktion i flere og flere lande, og det ses nu oftere, at regeringer og parlamenter sættes på plads. Det sker både nationalt og internationalt. Danmark er blevet kendt skyldig i forhold, hvor lovgivning eller administration har krænket enkelte personers rettigheder, ved Menneskerettighedsdomstolen i Strasbourg. Vort tilhørsforhold til internationale organisationer og konventionssystemer betyder, at vor lovgivning gang på gang bliver sat på prøve, og af og til taber vi. Så må love og regler laves om, så vi holder de aftaler og traktater, vi selv har indgået.

Til sidst vil jeg gerne fremhæve, at højesteretsdommen kun kunne afsiges, fordi en gruppe borgere fulgte sagen til dørs. Der er en faldende autoritetstro i befolkningen. Man finder sig ikke i forhold, man synes er urimelige, og man kæmper for det, man tror er ens ret. Det er en udvikling, vi bør være stolte af. Intet land kan være tjent med lammefromme, autoritetstro borgere, der accepterer hvad som helst uden at stille spørgsmål.

Højesteretsdommen var klar og en kraftig irettesættelse til os, der stemte for loven. Men jeg vil hævde, at dommen absolut ikke var nogen katastrofe, snarere et sundhedstegn. Den

var begyndelsen til en ny retsorden, og det hilser Det Radikale Venstre velkommen.

Tom Behnke (FP):

Der er ingen tvivl om, at det var kedeligt, at Folketinget kom i den situation, at et forslag, der var vedtaget, blev underkendt af Højesteret. For første gang gik Højesteret ind og foretog en anden vurdering af grundloven og lovgivningen i øvrigt, end Folketinget har gjort. Ellers har det jo hidtil været sådan, at Højesteret har beholdt sig til, hvad det til enhver tid siddende flertal i Folketinget har ment. Her tog Højesteret sagen i egen hånd og sagde: Den går ikke, om igen. Det må man jo tage til efterretning.

Det er kedeligt, at det kan ske, om end det formentlig var ududset. I hvert fald var der jo mange, der gav udtryk for, at Tvindloven som minimum ville være på kant med grundloven, at det var betænkeligt, det, man foretog sig. Men der er heller ingen tvivl om, at nu, hvor Højesteret har talt, må vi her i Folketinget naturligvis tage det til efterretning.

I forhold til Tvindloven er det Fremskridtspartiets klare opfattelse, at det var regeringens ansvar. Det var regeringen, der fremsatte et forslag, det var regeringen, der foretog de juridiske formuleringer af forslaget, og det var regeringen, der gav den juridiske vejledning til Folketinget.

Vi har som folketingsmedlemmer naturligvis et ansvar, men først og fremmest er vi som folketingsmedlemmer ansat til at varetage den opgave at foretage en politisk vurdering, et politisk ønske om, hvordan tingene skal se ud, og derefter må det være regeringen, der sikrer, at den juridiske udformning af de politiske ønsker så også sker fyldest.

I virkeligheden kan man sige, at det måske var helt overflødigt, at man lavede den lov. I hvert fald gik debatten jo i sin tid meget på, om man overhovedet behøvede at lave en egentlig Tvindsærlov. Havde ministeren i virkeligheden ikke den fulde kompetence, til at gribe ind, hvis ministeren ville? Men ministeren ville ikke, eller ministeren turde ikke. Derfor lavede ministeren et forslag og trak dermed hele Folketinget med ind i Tvindloven, og så fik det den kedelige udvikling, som vi desværre har set.

Der er heller ingen tvivl om, at vi i Fremskridtspartiet havde den politiske opfattelse, at vi skulle have stoppet tilskuddene til pengemaskinen i Tvindimperiet. Vi vil som ansvarsbedviste politikere ikke være med til stiltiende at